

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 587/2016
01.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Горана Чавлине и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Д.Л. и М.Л., због кривичног дела отмица из члана 134. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених, адв. И.Ч., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К бр. 39/14 од 10.12.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 152/16 од 01.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 01.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.Л. и М.Л., адв. И.Ч., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К бр. 39/14 од 10.12.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 152/16 од 01.03.2016. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку док се у осталом делу исти захтев, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К бр. 39/14 од 10.12.2015. године, ставом I окривљени Д.Л. и М.Л. оглашени су кривим због кривичног дела отмица из члана 134. став 1. у вези члана 33. КЗ а окривљени М.Л. у стицају и због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ па је суд пошто је претходно окривљеном Д.Л. утврдио за кривично дело отмица из члана 134. став 1. КЗ казну затвора у трајању од једне године, а за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, казну затвора у трајању од два месеца, окривљеног Д.Л. осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и једног месеца у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 30.01. до 21.03.2014. године, а окривљеног М.Л. на казну затвора у трајању од осам месеци у коју му је урачунато и време проведено у притвору 30.01.2014. до

21.03.2014. године. Окривљени су обавезани да плате судски паушал у износима од по 15.000,00 динара као и трошкове кривичног поступка у износима од по 4.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Ставом II изреке пресуде окривљени Б.М. је на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. у вези става 1. КЗ. Трошкови кривичног поступка у том делу пали су на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 152/16 од 01.03.2016. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Чачку и браниоца окривљених Д.Л. и М.Л., а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К бр. 39/14 од 10.12.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 152/16 од 01.03.2016. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Д.Л. и М.Л., адв. И.Ч., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези са ставом 2. члана 485. ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој у смислу члан 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљених, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке, па је у седници већа размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтева за заштиту законитости поднет и по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.Л. и М.Л., адв. И.Ч., у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, је неоснован.

Бранилац окривљених Д.Л. и М.Л. у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева означава повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези са ставом 2. члана 485. ЗКП, док у образложењу захтева наводи да кривично дело отмица из члана 134. став 1. КЗ представља противправно лишење слободе са намером да се оствари одређени циљ а тај циљ је према Кривичном закону намера да се од отетог или другог лица изнуди новац или каква друга имовинска корист или да од њега или кога другог принуди да нешто учини, не учини или трпи, па како, по ставу браниоца, тог циља – побуде, нема описаних у изреци првостепене пресуде, а што би морало бити, то нема ни кривичног дела отмице из члана 134. став 1. КЗ, за које су окривљени оглашени кривим већ евентуално кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. КЗ.

Истакнутим наводима браниоца окривљеног по оцени Врховног касационог суда указује се на повреду закона из чана 439. тачка 2) ЗКП а наиме да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити.

Истакнути наводи захтева по оцени Врховног касационог суда не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Према наводима изреке правноснажне пресуде окривљени су критичног дана „у урачунљивом стању ... аутомобилом марке „...“, рег. ознаке ..., дошли у кућу Р.М., у село К., у којој се у том тренутку налазио оштећени М.Б., из Т. ..., а кога су тражили у намери да га принудно доведу у своју кућу у село Т. и ту принуде да се састане са лицима са којима је био у сукобу, па су одмах по уласку у кућу пришли оштећеном Б., ... и започели да га туку рукама по целом телу, док је окривљени Д. извадио пластични пиштољ, непознате марке и са дршком од пластичног пиштоља, ударио у главу оштећеног Б. и тако му нанео лаку телесну повреду у виду раздерно-нагњечне ране, у темену ... па су окривљени наставили да га ударају рукама по глави и телу, а када је оштећени пао на под и ногама, наневши му тако лаке телесне повреде у виду раздерно-нагњечне ране у јабучној регији лица са леве стране ... па су му потом предложили да оду њиховој кући, а окривљени Д. рекао „немој да ми бежиш, дођи да те вежем“, након чега је оштећени испружио руке, те га је окривљени Д. везао око зглобова обе шаке пластичном траком и потом га повели ка излазу, где су га у ходнику поново тукли ногама и рукама и потом извели из куће и наредили да уђе у њихов аутомобил са којим су га одвезли из К. до своје куће у село Т., те су по доласку у двориште своје куће, оштећеном наредили да седне на столицу испред куће, па је окривљени Д. аутомобилом отишао из дворишта да би се после извесног времена вратио са једним непознатим лицем, па како је оштећени у међувремену успео да се ослободи пластичне траке којом је био везан око руку, то је искористио тренутак да нагло започне да трчи и бежи према оближњој кући власништво Д.Л. из Т. у коју је успео да уђе и за собом закључа улазна врата, јер су за њим појурили окривљени па је оштећени позвао телефоном полицију, због чега су се окривљени повукли у своју кућу“.

Кривично дело отмица из члана 134. став 1. КЗ чини онај ко силом, претњом, обманом или на други начин одведе или задржи неко лице у намери да од њега или другог лица изнуди новац или какву другу имовинску корист или да њега или кога другог принуди да нешто учини, не учини или трпи.

Радња извршења основног облика кривичног дела отмица из става 1. члана 134. КЗ састоји се у одвођењу или задржавању неког лица употребом силе, претње, обмане или на други начин, што значи да се кривично дело поред употребе силе или претње може извршити и употребом обмане или на други начин, а вршење отмице „на други начин“ подразумева да се одвођење или задржавање врши противно вољи отетог лица а одвођење значи промену места на коме се лице налазило противно његовој вољи док задржавање значи његово спречавање да

напусти место на коме се до тада налазио. Побуда или циљ предузимања радње, је истим чланом Кривичног законика одређена, између осталог, и као намера да се неко лице принуди да нешто учини, не учини или трпи.

У конкретном случају је намера окривљених усмерена на принуду према оштећеном да се састане са неким лицем у кући окривљених, што будући да је противно вољи оштећеног, представља принуду на трпљење, како је описано у изреци пресуде.

Како, дакле, из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да су окривљени Д. и М.Л. критичном приликом као саизвршиоци, са свешћу о заједничком деловању проузроковали забрањену последицу, директним умишљајем, примењујући силу према оштећеном М.Б. којом га задржавају у К., а затим одводе у Т., у намери да га принуде да се састане са другим лицима, због ранијег сукоба, значи са тачно одређеним циљем, то по оцени Врховног касационог суда из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сви битни елементи кривичног дела отмица из члана 134. став 1. у вези члана 33. КЗ због којег су окривљени и оглашени кривим а не битни елементи кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. Кривичног законика, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених, а сама чињеница да се оштећени ослободио и побегао у кућу сведока Д.Л. није од значаја, јер је кривично дело већ било свршено пре него што је то оштећени учинио.

С`тога је Врховни касациони суд из наведених разлога захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д. и М.Л. у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП одбио као неоснован, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Бранилац окривљених у образложењу поднетог захтева указује и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачке 2) и 3) ЗКП које представљају недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека сагласно члану 485. став 4. ЗКП у којем су таксативно набројани разлози због којих окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљених, у том делу, сагласно одредби члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић,с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.